

דעם רבינ'ס

בס"ד

חיי שרה תשפ"ד

גליון 164

איבערשטן

דער ריינער קוואל

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

ווי אזוי רעדט מען צום אויבערשטן, וואס מיינט התבודדות? האט אים דער רבי געזאגט, אזוי זאלסטו רעדן צום אייבערשטן: "רבוננו של עולם האב רחמנות אויף מיר, היתכן עס זאל אריבער גיין מיינע טעג מיט אזעלכע נארישקייטן, בין איך וועגן דעם באשאפן געווארן?" א צייט שפעטער איז ער געשטאנען אונטער די וואנט און זיך אונטערקעהערט ווי דער הייליגער רבי רעדט זיך אויס זיין הארץ צום אייבערשטן מיט די זעלבע ווערטער וואס דער רבי האט אים געזאגט (חיי מוה"ר"ן רל"ט). דער הייליגער רבי האט זיך אפגעגעבן אפילו מיט קינדער, אריינצוגעבן אין זיי יראת שמים און מחנך זיין וויאזוי צו רעדן צום באשעפער און אריינצולייגן פוחות אין דאווענען. די תורה דערציילט נאכדעם "ויצא יצחק

א גוטן שבת פאר אלע לעכטיגע קינדער. אין די וואכעדיגע פרשה לערנט מען ווי שטארק איז די כח פון תפלה פון יעדעס אידיש קינד. אברהם אבינו בעט פון זיין קנעכט אליעזר ער זאל גיין זוכן א פלה פאר יצחק. גלייך ווען אליעזר איז אנגעקומען צום שטאט ארם נהרים, דערציילט די הייליגע תורה וויאזוי ער האט געבעטן פון אויבערשטן מיט תמימות "ויאמר ה' אלקי אדני אברהם הקרה נא לפני היום ועשה חסד עם אדני אברהם", איך בעט דיר באשעפער דער האר פון מין האר אברהם, שיק מיר די ריכטיגע און פאסיגע פלה פאר יצחק. דערנאך ווען ער האט שוין געטראפן רבקה האט ער געגעבן א דאנק פאר'ן אויבערשטן "ויאמר ברוך ה' אלקי אדני אברהם אשר לא עזב חסדו.

אמאל איז א קליין אינגל געגאנגען רעדן מיט'ן הייליגן רבי'ן און אים געפרעגט

דער חנך

מיט אמונה נוצן נאר

ר' בן ציון אפטרער

א טעות אינעם אדרעס

חלק ב'

די פארדארבענע תבואה מיטן פויגל

אדם רחמים

שנים

פון "לשוח" דאס מיינט "התבודדות" רעדן צום באשעפער, ווייל תפלה מיט התבודדות איז די גרעסטע המתקה, וואס קען ממתיק זיין, זיס מאכן אלע דינים מיט גזרות, און דורך דעם וועט קומען די גאולה, אזוי ווי ר' נתן ברענגט דארט אז די גאולה וועט קומען ווען עס וועט ווערן פון "יצחק" - וואס איז מרמז אויף גבורה וועט ווערן "ישחק" וואס איז מרמז אויף המתקה און שמחה, דעמאלטס וועט זיין "אז ימלא שחוק פיניו" עס וועט ווערן איבערגעפולט אונזער מזיל מיט געלעכטער. (מתנה ה' אות מ') די גמרא זאגט טאקע אין מסכת שבת (פ"ט ב') אז די לעצטע גאולה וועט זיין אין זכות פון יצחק אבינו עליו השלום. דער אויבערשטער זאל העלפן אז מיר זאלן דאס דערלעבן בקרוב בימינו אמן. א לעכטיגן שבת

לשוח בשדה לפנות ערב" יצחק אבינו איז ארויס אין פעלד רעדן צום אויבערשטן, פון דעם פסוק לערנט מען ארויס אז יצחק אבינו האט מתקן געווען תפלת מנחה, און חכמינו זכרונום לברכה ווארענען אז "לעולם יהא אדם זהיר בתפלת המנחה", א מענטש זאל זייער זייער אכטונג געבן מיט די תפלה פון מנחה, דאווענען מיט גרויס פונונה, און חלילה קיינמאל נישט מבטל זיין די תפלה. רבי נתן זאגט אויף דעם פסוק "ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב" אז יצחק איז מרמז אויף "פחד יצחק" אויף מדת הגבורה, דאס מיינט אז א מענטש זעט אז עס איז זיך מתגבר די מדת הדיון, באפן פרטי אדער בכלליות, דארף ער פארמערן אין די עבודה

יונגווייז אן און דינען השם יתברך מיט א ריינע מח. אבער לידער ווערט מען פארשולעפט דורך די אלע פארגעניגנס, און מען עסט זיך אן און מען זעט זיך אן מיט אומריינע זאכן [דאס מיינט תבואה וואס איז קאליע] און דער מח ווערט קאליע דורך די זינד. אבער עס איז פארט נאכאלץ פארהאן אן עצה מיט א פינגל - דאס מיינט דער צדיק, וואס דורכן פאלגן זיינע עצות וואלטן אלע זינד גענווארן אפגעווישט, אבער דורך מחלוקת און קנאה, אז יעדער וויל זיין העכער פונעם חבר, דאס ברענגט לידער אז מען דערווייטערט זיך און מען איז זיך נישט מקשר מיטן צדיק, ודי לחכימא.

צום רבינו'ס
משנים

המשך פון די לעצטע זייט

ווילאנג זיי האבן זיך געקריגט צווישן זיך איז די פינגל אוועקגעפלויען... און דער קעניג איז געבליבן זייער אויפגעברויזט אז זיי האבן זיך נאכגעלאזט און נישט געשניטן די תבואה. דער אויבערשטער האט באשאפן דעם מענטש און אים געשאנקען אלע סארטן פארגעניגנס, כדי דער מענטש זאל שניידן די תבואה - דאס מיינט מען זאל זיך האלטן מיט קדושה פון

אויפן בילד
ר' יצחק
ברייטער
הי"ד

אַ טעות אינעם אדרעס

רוב ספרים געשעפֿטן זענען פארשפארט
חול המועד און נאר דער געשעפֿט איז
געווען אפֿן. ער גייט אריין אין געשעפֿט,
קלויבט אויס א מהודר'דיגע בינטל
ציצית און רישט זיך צו באצאלן, ווילנדיג
זיך וואס פריער ארויסדערזען פון אזא
אומאויסגעהאלטנעם אָרט. צו זיין
שטוינונג ווענדט זיך דער פארקויפער צו
אים און דערציילט אז ער האט באקומען
א בריוו פון פוילן וואו א איד בעט מען
זאל אים שיקן די ברסלב'ע ספרים... אין
א קורצע צייט האט זיך דער בריוו שוין
געפינען אין ברסלב'ן קלויז אין אומאן.

די ברסלב'ע חסידים האבן שטארק הנאה
געהאט ליינענדיג דעם בריוו, און זיי האבן
זיך תיכף געזעצט צוריק שרייבן חזוק
בריוו צו ר' יצחק, וואס זיי האבן דערנאך
ארויסגעשיקט קיין לובלין צוזאמען מיט
די ספרים פון רבי'ן.

דער טאג וואס די פאסט איז אנגעקומען
איז ביי ר' יצחק געווען ווי א יום טוב. דאס
מערסטע האט אים באנומען איין שורה
וואס דער חסיד ר' שמשון בארסקי האט
אים געשריבן: "אויב וועסטו זוכה זיין צו
קומען צו אונזער מחנה וועסטו קענען
אונטערשיידן צווישן אמת און שקר"...

אויפ'ן קומענדיגן ראש השנה האט שוין ר'
יצחק אנגעיאגט אנצוקומען קיין אומאן,
פון וואו ער האט זיך צוריקגעקערט
אינגאנצן אן אנדער מענטש. מיט זיין
געוואלדיגע ברעו האט ער אנגעצינדן
דעם הייליגן רבי'נס פייער אין גאנץ פוילן,
און זיין השפעה דערקענט זיך נאך אויף די
ברסלב'ע חסידים ביז'ן היינטיגן טאג.

פאריגע וואך האבן מיר געזען ווי אזוי
עס איז אנגעקומען צו ר' יצחק ברייטער
ספרים פון הייליגן רבי'ן און נישט
וואוסנדיג וואו איז דאס פלאץ אומאן
איז ער געגאנגען צו א דרוקער זאל אים
אפשיקן א בריוו קיין אומאן... יעצט ליינט
ווייטער:

אנשטאט אים צו געבן דעם אדרעס פון
געשעפֿט וואס פארקויפט ספרי קודש,
אזא וואס עס וואלט זיך דארט געמאכט
אין איינע פון די טעג א באזוך פון א
ברסלב'ע חסיד, האט ער אים געגעבן דעם
אדרעס פון א געשעפֿט פון פסול'ע ביכער,
וואו ערליכע אידן פלעגן אין נארמאלע
אומשטענדן נישט איבערגעטרעטן דעם
שוועל. דעריבער, ווען דער פארקויפער
האט ערהאלטן דעם 'מאדנעם' בריוו,
האט ער דאס געשטעלט אין א זייט מיט'ן
געדאנק אז ביים ערשטן געלעגנהייט
וועט ער דאס אוועקווארפן אין מיסט.

אבער פון הימל האט מען אנדערש
צוגעפירט. געווען איז דאס אין איינע
פון די טעג פון חול המועד פסח. דער
באקאנטער ברסלב'ער חסיד ר' געצע
האט זיך גענויטיגט אין א בינטל ציצית.

ר' בן ציון אפֿטער (אַרבייטמאַן)

“אזוי?!“ האט אים דער רבי

אַנגעווינטשן פון טיפן האַרצן ער זאל זוכה זיין צו דינען השם יתברך און האבן יראת שמים, צו דעם האט אים דער רבי געראטן ער זאל אויך לערנען אסאך משניות ווייל 'משנה' איז אותיות 'נשמה' דאס מאכט ליכטיג די נשמה און קען אים זייער העלפן אין זיין הייליגן ווילן.

גליקליך און צופרידן איז בן ציון אהיים געקומען, ער האט נישט געוואוסט פון קיין חכמות, דער רבי האט געזאגט משניות, גייט מען לערנען משניות...! מיט א תמימות האט ער זיך גענומען צו די משניות אין יעדע ליידגע מינוט וואס ער נאר געהאט, אזוי ווייט אז ביז אכט חדשים האט ער שוין געקענט אויסנווייניג גאנץ משניות ששה סדרי משנה! השם יתברך האט אים באשאנקען מיט א גוט קעפל און בן ציון איז געווען זייער פרייליך מיט זיין הצלחה אין תורה אבער - יראת שמים? וואס וועט זיין? ער פילט נישט אז ער האט שוין יראת שמים... ער האט דאך אלעס געלערנט צו זוכה זיין צו באקומען אביסל מורא און פארקט פונעם רבוננו של

טאטי איך וויל פארן מיט דיר צום רבין, האט דער זעקס יעריגער בן ציון געבעטן פון זיין טאטע. דער טאטע פון בן ציון איז געווען א ווארעמער מודזיצ'ער חסיד, ער פלעגט אסאך רעדן אינדערהיים פון אמונת צדיקים, מען זאל גלייבן אין דער כח פון צדיקים, דער קליין בן ציון האט איינגעזאפט אין זיך די ווערטער און עס האט אויפגעוועקט אין אים א ווילן אויך זוכה צו זיין אריינצוגיין צום רבין, דער טאטע האט איבערגעטראכט און באשלאסן אז בן ציון איז שוין גענוג דערוואקסן צו קענען מיטקומען מיט אים אין די קומענדיגע נסיעה צום צדיק.

די צייט איז אריבער און דער גרויסער טאג איז אָנגעקומען, בן ציון איז אָנגעקומען גליקליך און איבערראשט צום מודזיצ'ער רבין, דער רבי האט אים שיינ אויפגענומען און אים געפרעגט: "וועלכע ברכה ווילסטו איך זאל דיר אָנווינטשן?" בן ציון האט געענטפערט אויפן אָרט: "איך וויל א ברכה, איך זאל זיין אן עובד ה' און האבן יראת שמים!"

עולם, אָבער ער איז געווען גענוג אָפן מיט זיך אליין צו קענען מודה זיין אז ער שפירט נישט דאס וואס ער האט דערווארטעט. האט ער געטראכט אז ער וועט בעטן דעם טאטן צו פארן נאכאמאל צום רבי'ן אים פֿרעגן וואס צו טון.

בן ציון וואס איז שוין אביסל עלטער געווארן איז ווידער געקומען צום מודי'צער רבי'ן און דערציילט אז ער האט געלערנט אסאך משניות ברוך השם אָבער פון יראת שמים איז ער נאך ווייט... דער רבי האט אים געשטארקט ער זאל פֿארזעצן צו לערנען און מאכן שעורים אין די הייליגע תורה און צודערצו אים פֿארגעשלאגן ער זאל לערנען אין דעם הייליגן ספר "נעם אלימלך".

אומר ועושה, בן ציון איז קובע נאך שעורים און לערנט מיט פֿלייסיקייט, און אויך אין דעם הייליגן ספר נעם אלימלך לערנט ער אסאך אָבער - יראת שמים? וואס וועט זיין מיט זיין יראת שמים? ער פילט נאך נישט קיין שום ציטער פון באשעפער, איז ער נאכאמאל געפארן צום רבי'ן און אים דערציילט אז ער לערנט און איז מקיים אלע עצות וואס דער רבי זאגט אים אָבער עס איז נאכנישט די גאנצע ישועה, ווייל יראת שמים האט ער נאכנישט... "וואס ביסטו עפעס אנדערש פון אלע קינדער אין דיין עלטער?! " האט אים דער רבי געפֿרעגט פֿארוואנדערט, "אלע קינדער קומען דא און בעטן ישועות אין זייערע פֿראבלעמען מיט חברים, מיט ארעמקייט, מיט שוועריגקייטן פון די שלעכטע גוים ארום זיי, אָבער קיינער קומט נישט בעטן אויף אזא זאך

ווי ערליכקייט און יראת שמים??!" בן ציון האט געקוקט אויפן רבי'ן און נישט געוואוסט וואס צו זאגן, אָפֿשר זענען אלע קינדער שוין יראי שמים באמת... וואס זאל ער טון אז ער איז אָבער זייער ווייט און ער פילט גארנישט קיין יראת שמים? שוין האט אים דער רבי ווידער אנגעוואונטשן ער זאל זוכה זיין צו

האבן יראת שמים און אים פֿארגעשלאגן ער זאל לערנען אינעם ספר "ראשית חכמה" ווייל אין דעם ספר ווערט אראפגעברענגט די שווערע עונשים און שטראפן וואס מען קען באקומען פאר יעדע עבירה און שלעכטס וואס מען טוט, אָפֿשר וועט דער יראת העונש העלפן דאס קינד מיט יראת שמים.

בן ציון וואס איז שוין געווען דעמאלס א יונגער בר-מצוה בחור'ל האט זיך גענומען לערנען דעם ספר "ראשית חכמה" מיט ערנסטקייט, עס האט אסאך צוגעגעבן אָבער מיט דעם אלעם האט ער נאך געפילט ווייט פון זיין אמת'ער רצון... יראת שמים...! 'וואס טוט מען איך האב נאכנישט קיין יראת שמים...?'

ווידער איז בן ציון געפארן צום רבי'ן און דאסמאל האט אים דער רבי אנגעקוקט פֿארוואנדערט, "וואס עפעס העלפט דיר

פונעם בורא, א טריט נענטער, א שטאפל העכער אין זיין יראת שמים!

דאס איז דאס, איז געווען קלאר פאר בן ציון אן קיין שום ווינקל פון א ספק, דאס איז מיין וועג! ער האט ממשיך געווען אסאך צו לערנען אין דעם הייליגן ספר לקוטי מוהר"ן. אין אַנפאַנג וואו ער האט געזען אין לקוטי מוהר"ן דאס ווארט צדיק, צום ביישפיל: 'אז מען דארף פארן צום צדיק' אדער 'פאלגן א צדיק', האט זיך אים געדאכט אז דאס מיינט מען זיין רבי, און האט זיך אסאך געשטארקט מיט דעם, זייענדיג א מודויער חסיד וואס לערנט און שטארקט זיך מיטן לקוטי מוהר"ן... דאס האט אנגעהאלטן א שטיק צייט ביז ער איז אנגעקומען צו איינע פון די תורות אין לקוטי מוהר"ן וואס דארט רעדט דער רבי וואס עס מיינט אן אמת'ער צדיק, ער האט איבערגעלערנט עטליכע מאל די תורה און דאן האט ער פארשטאנען אז זיכער דער צדיק וואס האט געקענט מגלה זיין אזעלכע הויכע תורות און האט א השגה אין גרויסקייט פון צדיקים - ער איז זיכער דער גרויסער צדיק וואס ווערט דערמאנט אין דעם ספר, האט ער אפגעמאכט ביי זיך אז ער וויל זיין א חסיד און אן אמת'ער תלמיד פון דעם בעל הליקוטי מוהר"ן.

מיט דער צייט האט ער זיך שוין דערוואוסט אז דער הייליגער ספר האט געשריבן דער הייליגער רבי רבינו נחמן בן פיגא און פון דעמאלס האט ער שוין געוואוסט זיך אנצורופן א ברסלב'ער חסיד!...

- המשיך קומענדיגע וואך בעזרת השם -

נישט קיין שום עצה? איך האב פאר דיר די לעצטע עצה, "האט אים דער רבי געזאגט, "אויב דאס העלפט דיר נישט האב איך שוין מער נישט קיין שום עצה פאר דיר..." "ס'איז דא א ספר, "האט דער רבי פארגעזעצט "עס איז אביסל זעלטן צו געפינען, דער ספר רופט זיך 'לקוטי מוהר"ן' אויב וועסטו קענען שאפן דער ספר און לערנען אין דעם קען עס דיר אסאך צוגעבן אין יראת שמים."

בן ציון א בחור פון פופצן יאר אלט, נאך אזויפיל נסיונות און רצונות... האט אנגעהויבן ארומזוכן דעם ספר, ער האט זיך אנגעכאפט אויף זיין לעצטע האפענונג, וואו ער איז נאר געקומען האט ער געזוכט דעם ספר לקוטי מוהר"ן, ביז בחסדי השם האט ער געטראפן. ער האט זיך גענומען לערנען אין דעם מיט אינטערעס און צו זיין גרויס וואונדער האט ער דארט געטראפן א נייע וועג אין עבודת ה' וואס ער האט נאך קיינמאל בעפאר נישט געהערט, 'מאכן התבודדות אין וואלד', 'רעדן צום אויבערשטן אזוי ווי צו אן אמת'ער גוטער פריינד... בעקר האט אים געכאפט די עצות פון שמחה, ער האט באקומען דעם רביני'ס הייליגע דעת צו פארשטיין אז שמחה איז נישט נאר עפעס א גוטער געפיל, שמחה איז א מצוה! 'מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד' הא, אזעלכע דיבורים! ער האט אנגעהויבן מקיים זיין די הייליגע עצות און א לויטערע הייליגע גייסט האט אים ארומגענומען, ער האט זיך געשפירט ווי א נייער מענטש, אבער די וויכטיגסטע פון אלעם אז ער האט אנגעהויבן צו דערשפירן עפעס עפעס א מורא

העצה ש"ג

אלע קינדער וואס לערנען אין כגה ה' און האבן געמאכט

די החינות פון פארילע וואך פרשג ויכא מיגד 4

באקומען א חגנה היי די טייערע משגיחים

ל' יואל יאכאוויטש הי"ו אדער היי ל' משה געפנער הי"ו

ווייל א חשוב'ער אינגל פאר גען אנשין פון כגה ה' האט געווינען איז ער מסכה אלע זיינע

שגופים פון כגה ה' וואס האבן געלענטפערט די החינות

טוב שכן טוב!

מאכן באקומען די חגנה קליינע אריין אין טעל-ליין און אלס איבער אין קעפל 7 א דאנק

פאר גען אלע אנשין.

הר"ר יונה אנשין הי"ו
לרגל הולדת בתו למזל טוב

הר"ר יצחק וועבערמאן לרגל ארוסי בתו
עם החתן כמר מרדכי ניו
בן הר"ר אברהם יעקב בירנהאק הי"ו

הר"ר יעקב יוסף איגל הי"ו
לרגל נישואי בתו למזל טוב

סיפורי מעשיות

מעשה ג' - דער היגר 5

געזאגט: "איר זעהט דאך: אז דער 'קיסר' איז א גרויסער אפיקורס, און האט געמאכט די גאנצע מדינה פאר אפיקורסים - און א טייל פון אונזער משפחה, האט ער שוין אויך געמאכט פאר אפיקורסים. בכן [דעריבער]: לאמיר זיך אנוועקלאזן אין דער מדבר, כדי

אמאל איז געווען א חכם! - און דער 'קיסר' פון דער 'מדינה' [וואו דער חכם האט געוואוינט]. איז געווען א גרויסער אפיקורס! און ער האט געמאכט די גאנצע מדינה פאר אפיקורסים! איז געגאנגען דער חכם - און האט גערופן די גאנצע משפחה זיינע, און האט צו זיי

שוין גענוג"!

האט ער [דער 'וואלקן'] אים געענטפערט:
"באָשר [אזוי-ווי] עס איז ביי אונז צווישן די
שדים] פארהאנדן 'מ'דברים' (פלומר: רעדערס' וואס
רעדן אנאנצע צייט!) - און די [דאזיגע] 'מ'דברים', גייען
און מאכן קריג, צווישן 'דעם מ'לך' און צווישן
'דעם [אנדערן] מ'לך'! - און דורכדעם ווערט
'מ'לקמות'! - און דורך די 'מ'לקמות', ווערט
'ערד-צייטערניש'! - [במילא דורכדעם] פאלט
אייך די 'ערד' וואס [איז] ארום דעם [פלאץ פונעם]
גראבן! - [במילא דורכדעם] קען קומען [צוקומען]
'וואסער' צום 'בוים'! - איבערדעם [צוליב-דעם]
מוז מען שטיין תמיד און גראבן ווי פריער
דערמאנט!"

[ג] [דערציילט דער 'וואלקן' ווייטער:] און אז עס
ווערט א 'מ'לך' צווישן אונז [ביי די שדים], מאכט
מען פאר אים 'כל הליצנות' [אלע סארט ליצנות].
און מ'איז פריילעך! - דער [שד] שפעט: "ווי ער
האט מזיק געווען א 'ק'ינד', און ווי די 'יולדת'
טרויערט דערויף!" - און דער [אנדערער שד]
ווייזט א אנדער 'ליצנות'! - און אזוי [ווייטער]
כמה ערליי 'ליצנות'!

און אז דער 'מ'לך' קומט אין [די] 'שמחה'
אריין [ער ווערט זייער פריילעך] - גייט ער און
שפאצירט זיך מיט די 'ש'ריי-מלוכה', און פרוכט
זיך אויסרייסן דעם 'בוים'! - ווארן אז דער 'בוים'
זאל גארנישט זיין [בכלל], וואלט אונז זייער גוט
געווען!

און דער 'מ'לך' שטארקט זיך דאס 'הארץ' זייער,

מיר זאלן בלייבן ביי אונזער 'אמונה' אין 'גאט
ברוך-הוא"! - זענען זיי מרוצה [באויליגט]
געווארן דערויף. האט דער 'חכם' געזאגט א
[געוויסע] 'שם' [פון די הייליגע שמות], האט עס
זיי געבראכט [געברענגט] צו א 'מ'דבר'! - איז אים
נישט געפעלן די [דאזיגע] 'מ'דבר'!

האט ער ווידער געזאגט א 'שם', האט עס זיי
אוועקגעטראגן צו א 'אנדערע מ'דבר'! - איז אים
די [דאזיגע אנדערע] 'מ'דבר' אויך נישט געפעלן.
האט ער נאך [נאכאמאל] געזאגט א 'שם', האט
עס זיי ווידער געבראכט צו א 'אנדערע מ'דבר'!
- איז די [דאזיגע] 'מ'דבר' אים יא געפעלן! -
און די [דאזיגע] 'מ'דבר', איז געווען נאנט צו די
'צוויי-טויזנט בערג'. איז דער [דאזיגער] 'חכם'
געבאנגען, און האט געמאכט א 'עיגול' (פלומר:
ארומגעקרייזט [ארומגערינגלט]) ארום זיי - אז קיינער
זאל נישט קענען צוטערעטן [צוקומען] צו זיי!

[ב] און עס איז פארהאנדן א 'בוים' - וואס אז
מ'זאל דעם [דאזיגן] בוים' אנטרענקן, וואלט
פון אונז (היינו: פון די 'שדים'), גארנישט געבליבן!
- איבערדעם [צוליב-דעם] שטייען תמיד פון אונז,
וואס זיי גראבן [די ערד ארום דעם 'בוים'] 'סאג'
און 'נאכט', און לאזן נישט צו קיין 'וואסער' צו
דעם 'בוים'!

האט אים געפרעגט דער 'אנדערער' [דער
'שליח' פרעגט פונעם 'וואלקן']: "נאך וואס
[פארוואס] באדארף מען שטיין 'סאג' און 'נאכט'
און גראבן? - א-מער, ווי [וויבאלד] מ'גראבט אפ
איינמאל [ארום דעם 'בוים']! אז דאס 'וואסער'
זאל נישט קענען צוקומען [צום 'בוים']! איז [דאך]

כדי ער זאל אויסרייסן דעם 'בוים' אינגאנצן!!
- ווי [נאר] ער קומט צום בוים, טוט [דאן] דער
'בוים', א גרויסן געשריי! - אזוי פאלט אויף אים
[דער מלך] א 'פחד'! - מוז ער זיך אומקערן!

[ד] [דערציילט דער 'וואלקן' ווייטער:] אַמאַל
איז געווארן א נייער 'מלך' ביי אונז (דהיינו: ביי
[די] 'שדים' - ווארן דאס האט אלץ דערציילט דער 'וואלקן'
צו דעם 'שליח', כנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]) - האט מען
פאר אים געמאכט 'גרויסע ליצנות', כנ"ל [ווי
אויבנדערמאנט] - איז ער אריינגעקומען אין גרויס
'שמחה' - און האט זיך געמאכט א 'שטארק
הארץ' זייער - און האט געוואלט: "אויסרייסן
דעם 'בוים', גאר אינגאנצן!"

און איז ארויסגעגאנגען זיך שפאצירן מיט
זיינע 'שרים' - און האט זיך זייער געשטארקט
דאס 'הארץ', און איז צוגעלאפן אויסרייסן
דעם 'בוים' אינגאנצן! וי ער איז געקומען צום
'בוים' - האט ער [די בוים] אויף אים [אויפן
מלך], א גרויסן געשריי געטאן! - איז אויף אים
געפאלן א 'פחד'! - האט ער זיך אומגעקערט,
און איז געווען אין גרויס 'כעס', און איז
צוריקגעגאנגען.

[ה] דערווייל האט ער [דער דאזיגער 'נייער
מלך'] א קוק געטאן, האט ער דערזעהן:
'מענטשן' זיצן! (דאס איז געווען דער 'חכם' הנ"ל [וואס
אויבנדערמאנט], מיט זיינע מענטשן). האט דער 'מלך'
געשיקט [עטליכע] פון זיינע 'לייט' [די שדים]: "אז
זיי זאלן עפעס טוהן!" (דהיינו: מוזק זיין זיי, אזוי ווי
זייער שטייגער איז [אלעמאל]).

ווי די 'משפחה' פון דעם 'חכם', האבן זיי
דערזעהן [די 'שדים'] - איז אויף זיי געפאלן

א גרויסער 'פחד'! - האט זיך דער 'זקן' (דהיינו:
דער 'חכם' הנ"ל [וואס אויבנדערמאנט]) אָנגערופן צו זיי:
"שרעקט אייך נישט!"

ווי די 'שדים' זענען אהינגעקומען [צום 'חכם'
מיט זיינע מענטשן] - האבן זיי נישט געקענט
צוטערעטן [צוקומען צו זיי], מחמת [צוליב] דעם
'עיגול' וואס ארום זיי איז געווען!

האט ער [דער 'מלך'] געשיקט אנדערע 'שלוחים'
- האבן זיי אויך נישט געקענט צוטערעטן
[צוקומען צו זיי]! איז דער 'מלך' געקומען אין
גרויס 'כעס' אריין, און איז אליין געגאנגען - און
ער האט אויך נישט געקענט צוטערעטן [צוקומען]
צו זיי!

האט ער געבעטן דעם 'זקן' [דער 'חכם']: "אז ער
זאל אים לאזן אריינגיין צו זיי!" - האט אים דער
'זקן' געזאגט: "ווייל דו בעטסט מיד, וועל איך
דיך יא אריינלאזן! - לושמיר [אבער אזוי ווי] עס
איז קיין שטייגער נישט, אז א 'מלך' זאל אליין
גיין, על-כן [דערביער] וועל איך דיך אריינלאזן,
נאך מיט איינעם [מיט נאך איינעם]!" - האט
ער [דער 'זקן'] זיי געעפנט א 'טירל', זענען זיי
אריינגעגאנגען! - און האט ווידער פארשלאסן
דעם 'עיגול'!

האט דער 'מלך' געזאגט צום 'זקן': "ווי קומסטו
זיך [צו] זעצן אויף מיין אָרט?!" - האט ער אים
געזאגט: "פארוואס איז דאס דיין אָרט? עס איז
מיין אָרט!"

זאגט דער 'מלך' צום 'זקן': "דו האסט פאר
מיר קיין מורא נישט?!" - זאגט ער [דער 'זקן']:
"גיין!" - זאגט ער ווידער [דער 'מלך']: "דו האסט
קיין מורא נישט?!" - און [דער 'מלך'] האט זיך

'ספּר'! (נמצא [קומט-אויס]: האט ער זייער רעכט [ריכטיג] געטאן, [אויף] וואס ער האט אים אריינגעלאזט נאך מיט איינעם [מיט נאך איינעם] - ווארן זוסט [ווייל אויב נישט], וועמען וואלט ער [דאן] געשיקט!) - האט ער אים געבראכט דאס 'ספּר'! האט ער געעפנט דאס 'ספּר' - האט ער געזעהן, עס שטייט דערניצן: "אלף-אלפים ורבי" רבבות [טויזנטער און צענדליגע-טויזנטער, פון] זייערע 'משפחות'!

האט דער 'מלך' צוגעזאגט [מבטיח געווען פאר] דעם 'זקן': "אז זיי זאלן [וועלן] קיינמאל נישט מזיק זיין, די באנצע משפחה פון דעם 'זקן'!"

און [דער מלך] האט געהייסן [פארן זקן]: "אז מ'זאל אים ברענגען, אלע פאטערען [בילדער] פון זיין [דעם זקן] 'גאנצער משפחה' - און אפילו אז עס וועט ביי זיי געבוירן ווערן א 'קינד', זאל מען תיכף ברענגען זיין 'פאטערעט' - כדי זיי זאלן נישט מזיק זיין קיינעם פון דער 'משפחה' פון דעם זקן!"

[ז] דערנאך, אז סע [ס'איז] געקומען די צייט פון דעם 'זקן', אז ער זאל אוועקגיין [נסתלק] ווערן פון דער וועלט - האט ער גערופן זיינע 'קינדער', און האט זיי 'צוואה' געלאזט, און האט צו זיי אזוי געזאגט: "איך לאז אייך איבער דאס [דאזיגע] 'ספּר' - און איר זעהט דאך, אז איך האב כח צוניצן מיט דעם [דאזיגן] 'ספּר' בקדושה - און פונדעסטוועגן פארט, ניץ איך דערמיט נישט, נאר איך האב 'אמונה' אין 'השם-יתברך'! - זאלט איר אויך דערמיט נישט ניצן! - אפילו אז עס וועט זיך געפונען איינער פון אייך, וואס ער וועט קענען ניצן דערמיט בקדושה, זאל ער פארט דערמיט נישט ניצן, נאר ער זאל האבן 'אמונה' אין 'השם-יתברך'!"

אויסגעצויגן, און איז געווארן זייער גרויס ביז אין [די] הימל - און האט אים געוואלט איינשלינגן! - זאגט [אים] דער 'זקן': "איך האב פארט קיין מורא גארנישט פאר [פון] דיר! - נאר אז איך וויל, וועסטו פאר מיר יא מורא האבן!"

און [דער 'זקן'] איז געגאנגען, און האט אביסל מתפלל געווען - איז געווארן גרויסע וואלקנס, און סע [ס'איז] געווען גרויסע 'דינערן' - און דער 'דינער' הרגעט זיי זייער אויס [די 'שדים']!

זענען גע'הרגעט געווארן אלע זיינע 'שריי-מלוכה' וואס זענען מיט אים געווען [מיטן דאזיגן 'מלך' פון די 'שדים']! - און סע [ס'איז] מער נישט געבליבן, נאר דעם 'מלך', מיט דעם 'איינעם' וואס ער איז מיט אים געווען דארט אין דעם 'עיגול'! - האט ער אים געבעטן [דהיינו: דער 'מלך' האט געבעטן דעם 'זקן']: "אז דער 'דינער' זאל אויפהערן! - האט אויפגעהערט [דער דינער]!"

[ו] האט דער 'מלך' זיך אָנגערופן, און האט געזאגט צום 'זקן': "אז דו ביזט יא אזוי א [אזא] מענטש - וועל איך דיר שענקן, א 'ספּר', פון אלע 'משפחות' פון די 'שדים'! - ווארן ס'פארהאנדן 'בעלי-שמות' [בעל-שם'ס], וואס זיי ווייסן מער נישט, נאר פון איין 'משפחה', און אפילו די [דאזיגע] 'משפחה' [וואס זיי ווייסן יא], ווייסן זיי אויך נישט אינגאנצן! - איך וועל דיר געבן א 'ספּר', וואס דערניצן שטייען אלע משפחות - ווארן ביי דעם 'מלך', זענען זיי אלע פארשריבן - און אפילו ווער ס'ווערט געבוירן, ווערט אויך פארשריבן ביי דעם 'מלך'."

האט דער 'מלך' געשיקט דעם 'איינעם' וואס ער איז מיט אים געווען [איינעם 'עיגול'], נאך דעם

לאמיר זיך פאר הערן

בחינה אויף סיפורי מעשיות די דריטע מעשה - דער הינקעדיגער (5)

- ווייל די רעדערס מאכן קריג צווישן מלכים, ווערט מלחמות, ווערט ערד ציטערנישן, פאלט די ערד ארום דעם גראבן, קען צוקומען וואסער צו דעם בוים
- ווייל ס'קומט א גאנצן צייט וואסער פון טייך
- ז. פארוואס איז ער נישט מצליח צו אויסרייסן דעם בוים?**
 - ווייל ס'איז זייער א שטארקער בוים
 - ווייל מ'נעמט אים צו די כח
 - ווייל די בוים געבט א געשריי פאלט אויף אים א גרויסע פחד
- ת. וואס האט דער מלך געטון צו ווייזן זיין כח?**
 - ער איז געווארן א וואלקן
 - ער האט ארויס גענומען א גרויסע שווערד
 - ער איז געווארן זייער גרויס ביז אין די הימל
- ט. וואס האט דער חכם געטון?**
 - ער האט ארויס געטראגן דעם מלך פון דעם עיגול
 - ער האט זייער מורא געהאט און זיך מכניע געווען
 - ער האט אביסל מתפלל געווען זענען גע'הרג'עט געווארן די שרי מלוכה
- י. וואס האט דער מלך געזאגט פאר דעם זקן ?**
 - ער זאל אוועק גיין פון דעם פלאץ
 - אז ער האט נישט מורא
 - ער האט אים צוגעזאגט אז זיי וועלן קיינמאל נישט מויען זיין, זיין גאנצע משפחה

- א. ווער דער ציילט די מעשה פון דעם חכם - זקן ? פאר וועמען?**
 - דער מלך צו דער וואלקן
 - דער שליח צו דעם מלך
 - דער וואלקן צו דעם שליח
- ב. וואס האט ער געמאכט די גאנצע מדינה?**
 - פאר חכמים
 - פאר גרויסע חכמים
 - פאר אפיקורסים
- ג. צו וואו, וויל זיך דער חכם אוועקלאזן? און פארוואס?**
 - אין א אנדערע שטאט, צו האבן וואס צו עסן
 - אין א אנדערע שטאט, נישט צו ווערן גע'הרג'עט
 - אין מדבר, כדי צו בלייבן ביי אונזער אמונה
- ד. וואס האט דער חכם געמאכט אז מ'זאל נישט קענען צוטרעטן צו זיי?**
 - א גרויסער מויער
 - א עגול ארום זיי
 - ער איז אריין אין א פאלאץ
- ה. וואס וואלט געשען ווען מ'טרונקט אן דעם בוים?**
 - וואלט פון די שדים גארנישט געבליבן
 - וואלט די שדים משוגע געווארן
 - וואלט די שדים באקומען כח
- ו. פארוואס איז נישט גענוג אז מ'גראבט איין מאל ארום דעם בוים?**
 - ווייל די רעדערס מאכן קריג צווישן מלכים, ווערט מלחמות, קען צוקומען וואסער צו דעם בוים

איך פארשטייט

וועלכע ענין וואס ווערט דערמאנט אין די מעשה האט דער רבי געזאגט "ביי די וועלט איז עס א קליינע זאך און ביי מיר איז עס א גרויסע זאך?"

תשובות אויף פאריגע וואך: וואו נאך ווערט דערמאנט אין סיפורי מעשיות דאס ווארט מכשפים? מעשה ה': און ער האט גערופן די מכשפים. וועלכע ענין וואס דערט דערמאנט אין די מעשה האט דער הייליגער רבי זיך געהייסן מרחק זיין? ליצנות, דאקטוירים.

דער געווינער אויף 'דער חיגר' 4 איז הילד החשוב נתן אנשין, בית שמש טעלעפאן אין שטוב ענדיגט זיך 6401 דער געווינער אויף טיפער געטראכט איז הילד הח' שמעון יארבלום די מתנה קען מען נעמען ביים משגיח ת"ת ברסלב ב"ש ר' יואל יאראוויטש הי"ו

די פארדארבענע תבואה מיטן פויגל

קעניג האט זייער ליב עפעס א ספעציעלע פייגל, אז מען וועט אים ברענגען די פויגל, וועט ער האבן אזא נחת-רוח און פארגעניגן דערפון, אז ער וועט זיי מוחל זיין פארן זיך פארזינדיגן מיט די תבואה. אבער צו טרעפן אזא פייגל קומט בכלל נישט אן גרינג, ווייל זי געפינט זיך אויף גאר א הויכער בוים, קיין לייטער האבן זיי נישט פארמאגט, און דער טערמין איז זייער נאנט.

ווידער גיבט זיי דער חכם אן עצה, אז וויבאלד זיי זענען געווען אסאך מענטשן, זאל זיי זיך שטעלן איינער אויפן צווייטן, אזוי וועט מען דערגרייכן דעם פייגל. האט זיך באלד אנגעהויבן א קריגעריי איינער מיטן צווייטן, קיינער פון זיי איז נישט געווען גרייט צו שטיין פון אונטן אז דער חבר זאל זיין העכער אים, האבן זיי ווידער נישט געקענט אנקומען צום פויגל, האבן זיי באשלאסן אז מען מוז גיין לויטן סדר - ווער עס איז מער פאסיג וועט זיין פון די העכערע, און דער לעצטער וועט ברענגען די פויגל פארן קעניג.

אויף אויף די זאך - אז דער לעצטער וועט ברענגען דאס פויגל פארן קעניג האט זיך אנגעהויבן א רייכעריי ווייל אלע האבן געוואלט זיין דער העכסטער און די אנדערע חברים זאלן זיין פון אונטער זיי. אבער...

המשך אויף זייט 2

איינמאל איז געווען א קעניג, דער קעניג איז געווען א שטערך-זעער, און האט געזען אז אויב מען וועט נישט שניידן די תבואה ביז צו א באשטימטע צייט וועלן אלע תבואה ווערן פארדארבן, און די צייט איז שוין געווען זייער נאנט. האבן אים זיינע עצה-געבערס צוגערעדט צו נעמען פעלד ארבעטער צו שניידן, און זיי געבן אלע תענוגים און אלע זייערע געברויכן, זיי זאלן זיין פריי צו קענען ארבעטן טאג און נאכט און אניאגן צו שניידן די תבואה בעפאר עס קומט אן דער דאזיגער צייט.

די ארבעטער האבן זיך אבער געלאזט וואוילגיין מיט די אלע תענוגים, און פארגעסן דעם קעניג'ס באפעל, די באשטימטע צייט איז אריבער און די תבואה איז נישט געווארן געשניטן, פארשטייט זיך אז אלע תבואה איז קאליע געווארן.

די ארבעטער האבן נישט געוואוסט ווי זיך אהין צו טון, דער קעניג וועט דאך זיין אויף זיי זייער אויפגעברויזט. האט זיי א קלונגער מענטש געגעבן אן עצה, אז וויבאלד דער

